give dem de politiske — han var overbevist om, at det kunde ikke holde sig stift, hvis det slap et eneste Øjeblik. Og Kvinderne *maatte* ikke faa Indflydelse paa Lovene. De havde f. Ex. en meget varmere Fædrelandskjærlighed end den største Del af Mændene, men dette have Lovgivere ikke synderlig Brug for; nej „rolig Overvejelse og logisk Slutning er Hovedbetingelserne" erklærede Hr. Ploug og leverede derpaa følgende smukke Mønster paa en „logisk Slutning": I Kjøbenhavn findes de mest radikale, mest fantastiske og mest voldsomt fremadstræbende Kvinder; at de have indgivet en Adresse om kommunal Valgret, viser, at det kun er de radikale Kvinder, der ville have den; i Vestjylland ere Kvinderne *ikke* radikale, voldsomme o. s. v.; at *de* have indgivet en Adresse om det samme, det viser — ja, det viser — — — jeg ser ikke, at det viser noget! (Rolig Overvejelse og derefter logisk Slutning!) Endvidere paaviste han, at Kvinderne især havde deres Styrke i Menneskelighed og Kristenkjærlighed; „men vi kunne slet ikke være tjente med, at Kvinderne drages bort fra dette og ind i en lovgivende Forsamling". Det vilde være skadeligt for Samfundet, og hvad værre var, det vilde ikke „klæde" Kvinderne. Han endte med at beraabe sig paa Bibelen, der udtrykkelig siger, at Kvinden skal være „Mandens Medhjælp i *det private Liv*"; des værre anførte Hr. Ploug ikke, *hvor* i Bibelen denne mærkelige Udtalelse findes. Derpaa foreslog han følgende Dagsorden:

„Da Landstinget formener, det hverken vil være i Kvindernes eller Samfundets Interesse, at der tildeles dem Valgret, gaar det over til Dagsordenen".

Ovesen talte mod Dagsordenen. Han mindede om Biskop Thomanders Ord, at, fordi man gaar ud ad Nørreport, er det ikke nødvendigt, man derfor skal drukne i Ishavet; han kunde ikke tro, at Vedtagelsen af denne lille Lov vilde føre til de Rædsler, Ploug malede paa Væggen; hvis man virkelig for Alvor ønskede Forhandling om gode og nyttige Reformer, burde et saa billigt Forslag ikke nægtes videre Fremme. *Indenrigsministeren* erklærede, at han maatte lægge Vægt paa, at den samlede Regering alt i 1882 havde taget Stilling til Spørgsmaalet, idet den havde givet de islandske Kvinder Valgret. Han saa ingen Fare ved Lovens Vedtagelse og vilde stemme mod Dagsordenen. Professor *Matzen* oplyste, at paa Island havde man taget Kvinderne med, for at det kunde fylde lidt